

V

Hang hùm... tình ái

THẾ là một lần nữa tôi lại dẫn thân vào hang hùm.

Vâng, Mạc tư khoa là hang hùm, vì từ xưa đến nay hàng chục, hàng trăm điệp viên tây-phương đã bỏ xác ở đó. Đối với tôi, ham hùm Mạc tư khoa còn đáng sợ hơn nữa vì cách đây không lâu tôi đã gây ra một vụ kinh thiên động địa tại Công trường Đỏ (1). Hình ảnh tôi, tướng mạo tôi còn nằm trên bàn giấy KGB, tôi nghe nói họ đã lập một hồ sơ riêng về tôi dày gần bằng cuốn lịch. Nếu họ bắt được tôi, họ sẽ không đưa ra tòa rồi đưa ra trường bắn. Vì như vậy là một cách đối xử hậu hĩ. Mà họ sẽ tra khảo tôi. Mặt vụ KGB vừa phát minh ra một số phương pháp và dụng cụ tra tấn mới, tôi

---

(1) xin đọc «Bóng ma trên Công trường Đỏ»

là người gan lì song sớm muộn cũng phải cung khai.

Cho nên tôi chỉ vui được chốc lát khi phản lực cơ rời trường bay Adet.bé.zan. Đến khi trường bay Mạc tư khoa hiện ra lù lù bên dưới, tôi bắt đầu cảm thấy lạnh. Dường như một khí lạnh khác thường làm máu tôi đông cứng lại.

Lólô, và nhất là Kira, là hai lò lửa có năng lực đun nóng Bắc băng dương, khiến hàng triệu tấn băng đá phải tan thành nước trong khoảnh khắc, vậy mà khi ấy vẫn không tổng xuất được con ma lạnh lẽo đang hành hạ tâm thần và thể xác tôi.

Người đi xa về thường hay nói dối. Tôi cũng là kẻ hay nói dối. Nhưng lần này tôi không có đủ can đảm nói dối nữa. Thật vậy, giây phút này đặt bút viết lại những việc đã xảy ra tại thủ đô Liên Xô, hai bàn tay tôi vẫn còn run, hai môi tôi còn đập vào nhau với tiếng kêu leng keng của hàm răng. Dĩ nhiên tôi run vì lạnh, vì trời Mạc tư khoa quá lạnh, nhưng cái lạnh của thời tiết khó thể đánh bại được áo quần bằng len thượng hạng tôi mặc trên người.

Chẳng qua tôi run vì sợ. Một số nhà tâm lý học thường bảo rằng sợ là phản ứng của kẻ rút rút. Tôi không tin vì tôi không hề rút rút. Trong đời, tôi đã sợ hàng chục, hàng trăm lần, nhưng chưa khi nào tôi lại sợ bằng buổi chiều hôm ấy khi chiếc

máy bay phản lực hạ xuống phi trường Chêrêmê-tiêvô...

Đọc đường từ miền nam về thủ đô, tôi chẳng trò chuyện với ai và cũng chẳng ai trò chuyện với tôi. Cô ả tiếp viên bụng vốt-ka lại cho tôi uống, và tôi uống như cái máy, chứ không véo vào miệng cô ả một cái như mọi khi, phương chi đó là cái miệng rất tròn, rất nở và rất êm ái.

Tôi được đón tiếp một cách nồng hậu nhưng kín đáo ở trường bay. Khi tôi vừa xuống hết cầu thang phi cơ thì một cô gái trạc 20 mặc đồ nỉ xanh, may khá hợp thời trang đã chờ tôi. May phước là trời lạnh nên tôi đội lối Bêra không mấy khó khăn, cặp kiếng mát đã che nửa mặt trên, lại còn có thêm cái mũ phớt vành to tổ bố được xập xuống trán, và nửa mặt dưới được giấu sau cổ ba-dờ-suy kéo lên. Nghĩa là cả bộ mặt của tôi gần như bị che kín, chỉ lộ ra ngoài có cái mũi. Và mũi của tôi rất giống mũi Bêra...

Cô gái không hỏi tôi có phải là Bêra hay không mà chỉ tiến lại, giọng thom tho như nàng ngậm kẹo bạc hà :

— Mời ông đi theo em.

Tôi khựng lại :

— Cô đến đón tôi ?

Nàng đáp :

— Vâng, mời ông đi theo em. Em đợi ông đã

gần 2 giờ đồng hồ rồi. Vì phi cơ đến chậm. Chắc ông bị mệt. Trời xấu nên máy bay bị xóc.

Cô gái có giọng nói thật ngon. Tôi muốn ghé vào tai nàng, thủ thủ rằng em đừng ngại máy bay bị xóc, vì anh đã quen với nghề phi hành cũng như em quen với cái xú-chiêng cỡ 98 phân tây của em vậy, vả lại, em nên biết thêm rằng có lần máy bay nhồi lên nhồi xuống, hành khách mưa mặt xanh mặt vàng, nhân viên phi hành đoàn cũng tức bao tử, nôn nao cuống họng mà anh vẫn thản nhiên làm... ái tình...» Nhưng tôi chỉ dám nói thầm trong bụng thôi, chứ không dám nói thẳng với nàng. Vì trong hồ sơ thanh niên mê gái trên thế giới số người làm tình trên phi cơ bị xóc rất ít, khả dĩ đếm được trên đầu ngón tay, và nàng sẽ khám ra tôi là điệp viên Văn Bình.

Tôi ngoan ngoãn đếm gót theo nàng. Thú thật là khi ấy tôi không còn sợ nữa. Khi tôi sợ, tôi không hiểu vì sao tôi sợ. Nhưng khi tôi hết sợ tôi đã biết vì sao tôi hết sợ. Xin thưa, nguyên nhân làm tôi hết sợ là cái thân hình đáng đồng tiền bát gạo của nàng.

Kề vẻ đẹp, nàng không đẹp lắm. Diện mạo nàng chỉ thuộc vào hạng trung bình, nghĩa là mắt cũng rộng, cũng có tròng mắt xanh gợi cảm của hồ ly tinh ái tây phương, mũi cũng cao và thon, da cũng trắng không một mụn trứng cá hoặc vết tàn nhang,

cằm cũng chẻ hai, và miệng cũng vừa vặn có làn môi dày cong cong và hàm răng đều trắng tươi tinh như hoa hồng sáng sớm.

Tôi nói rằng nàng chỉ đẹp trung bình vì so với Kira nàng chỉ là em út. Nhưng nếu so với giai nhân Sài gòn thì nàng phải là... hoa hậu. Xin nói rõ, hoa hậu thật sự, hoa hậu được chấm đầu dàng hoàng chứ không phải là hoa hậu còm bin như từ trước đến nay đã xảy ra nhiều lần tại các cuộc thi tài sắc đẹp bên trong hòn ngọc Viễn đông đa sự này.

Nếu lời tâm tình của tôi được lọt vào tai giai nhân Sài gòn họ sẽ kết tội tôi vọng ngoại. Tuy nhiên ai là đàn ông, và rơi vào trường hợp như tôi cũng phải vọng ngoại. Tôi phải vọng ngoại vì cho đến một ngàn năm nữa kỹ nghệ sắc đẹp nước nhà cũng không thể sản xuất được một công trình như cô gái mặc đồ xanh đang sánh bước bên tôi.

Về chiều cao, nàng cao hơn cả phụ nữ cao nhất ở Sài gòn. Tôi đã cao mà chỉ cao hơn nàng một vài phân. Giá nàng búi tóc cao, và đi giày 10 phân thì tôi sẽ thành chú lùn. Cũng may nàng cắt tóc theo kiểu gạt-xon ngắn ngắn, và dùng giép thấp lè tè nên tôi chưa đến nỗi bẽ mặt. Về chiều dày thì hai người đẹp Sài gòn chấp lại vẫn thua như thường. Ngực nàng tôi ra cũng trên 100 phân, và qua cỡ áo choàng da không gài nút tôi đoán biết nàng mặc xú-chiêng

nhỏ hơn một số đề hạn chế sự hoành hành của đôi nhũ hoa loạn tặc. Thường lệ, thân hình to con, bộ ngực to con, cái mông to con thì eo cũng phải to con. Nàng lại khác đời ở chỗ eo nàng nhỏ xíu, chỉ độ 60 phân là cùng. Ngực và eo khác nhau 40 phân tây, nghĩa là hai gang tay, tôi xin đánh cuộc là Sài Gòn không thể tìm ra những quái tượng vệ nữ như nàng.

Cho nên tôi dành vọng ngoại. Các bạn từng sống ở xứ lạnh tất hiểu rõ giá trị của bếp lửa. Bên ngoài tuyết đổ trắng xóa, không gì thú bằng ở trong phòng, nằm trên giường êm, thưởng thức sức nóng từ lò sưởi bốc ra. Nhưng nếu trời lạnh như vậy bạn phải đi ra đường thì lấy cái gì làm lò sưởi?

Đang chờ tôi đã vớ được lò sưởi tối tân nhất thế gian. Lò sưởi này là nàng. Cho nên tôi dành vọng ngoại, xin quý bạn, nhất là phái nữ, niệm tình tha thứ cho điệp viên Z.28.

Cái lò sưởi độc nhất vô nhị ấy cứ sát dần, sát dần vào người tôi. Tuy quần áo tôi dày cộm, hơi nóng của nàng vẫn xuyên được qua hai đốt ngón tay ní và len để vào da tôi trước khi tấn công lỗ chân lông để sưởi ấm các thớ thịt lạnh buốt.

Tôi quên hết sợ. Tôi lại cảm thấy khoan khoái. Như thể trong lòng tôi có một tiếng nói cất lên:

— Sướng thật! Ai dám bảo vượt nước màn sắt, tăng nhập Mạc tư khoa của KGB là khổ?

Tôi hỏi nàng:

— Có đưa tôi về đâu?

Nàng đáp:

— Lữ quán Quốc gia.

Lại hèn nữa... nếu về lữ quán Metropole tôi sẽ chết một cửa tử. Bồi phòng, nhân viên quản lý biết mặt tôi đã đành, thậm chí rặng cây sấu đóng gần đây cũng biết cả mặt tôi nữa. Tôi không còn nghi ngờ bà Côrin nữa, tình báo Tây Đức đã bỏ trí từng li, từng tí, trước khi tôi sang Nga họ đã biết là tôi sẽ được đưa về khách sạn Quốc gia.

Tôi lại tí tẹo:

— Trời lạnh quá, cô ơi!

Nàng đáp hồn nhiên:

— Như thế này đã lấy làm gì lạnh. Nếu lạnh em đã không đi đầu trần và không mặc áo mỏng.

Nói đoạn, nàng mở cái áo choàng ni cho tôi nhìn bên trong. Nàng mặc áo mỏng thật, mỏng đến nỗi có thể thấy rõ làn da trắng hồng. Nàng phanh ngực một cách bình thản, gần như phớt đời, khiến tôi băn khoăn, không biết nàng là con gái ngây thơ, nàng là nhân viên KGB có nhiệm vụ lôi tôi vào xiếc, hay nàng là bệnh nhân sinh lý thích cởi áo cho đàn ông ngắm nữa. Về khoản «ngây thơ», tôi có thể trả lời ngay; mặt nàng còn rất trẻ song những đường cong trên thân thể nàng đã có vẻ thạo đời. Chắc chắn nàng là nhân viên KGB, và đã được

huấn luyện kỹ thuật phanh ngực để mỗi chài giống đực đa tinh ; tuy nhiên tôi lại không tìm thấy trong cử chỉ của nàng một sự gượng gạo hoặc giả dối nào cả.

Có thể nàng là bệnh nhân sinh lý. Có hàng chục thứ bệnh sinh lý khác nhau, bệnh đồng tinh luyện ái, nghĩa là đàn ông yêu đàn ông, đàn bà yêu đàn bà; bệnh thích yêu xác chết; bệnh yêu trẻ con; bệnh «nhìn», hoặc thích được «nhìn». . . và bệnh thèm ăn đôn trước khi yêu...

Tôi đang ray rứt với những ý nghĩ điên đầu thì nàng đã nói tiếp, vẫn bằng giọng hồn nhiên :

— Quê em ở miền đông còn lạnh gấp hai, gấp ba ở đây. Ông ở Li-băng mà sương. Khi hậu tốt trời lại không lạnh.

— Té ra cô đã biết tên tôi ?

Nàng cười ò.

— Không biết tên, biết mặt, tại sao lại đi đón ông ? Và tại, em chẳng cần nhìn mặt hoặc xem giấy thông hành em cũng biết ông là ông Bêra. Vì ông là người ngoại quốc độc nhất trên chuyến bay từ Adét-bê zan tới. Quần áo của ông cũng khác quần áo máy ở Mạc tư khoa.

Tôi gạ gẫm :

— Cô có giọng nói ngọt ghê. Tôi nghe mãi không biết chán.

— Thưa ông, nghề của em là phải có giọng

nói thật ngọt. Em là nhân viên Intourist. Nói không ngọt, du khách bỏ đi hết thì Nhà Nước lấy đầu ra tiền để trả lương cho em.

Intourist, sở Du Lịch, chính là một cơ quan mật vụ phụ thuộc KGB. Có ả nhân viên Intourist có tấm thân bốc lửa không lồ và giọng nói thật ngọt này là tai mắt trung thành của KGB. Nàng sẽ bám sát tôi trong suốt thời gian tôi lưu lại Mạc tư khoa. Nếu cần, nàng có thể trèo lên giường, nằm cùng giường, và đắp cùng mền với tôi, để canh chừng tôi. Bị nhân viên mật vụ bám sát là chuyện thông thường, tuy nhiên tôi phải được KGB đối xử thật hậu hĩ mới có hân hạnh giai nhân núi lửa kề kề một bên. Chả bù với những chuyến trước, nhân viên đi theo tôi toàn là đực rựa... miệng sặc sụa mùi thuốc lá khét lẹt rở tiền và rượu vốt-ka hạng bét.

Nghe nàng nói, tôi bỗng giật mình đánh thót, Nàng là nhân viên Intourist - KGB, nghĩa là KGB đã chờ tôi. Trời đất ơi, KGB còn lạ gì điệp viên Z. 28 ! Cho dầu tôi nhỏ hết răng, vẽ thẹo chẳng chịt trên mặt, giả vờ khập khiễng, hoặc nhuộm tóc bạc phơ, đeo râu quai nón giả, mặc y phục sặc sỡ, bôi da đen sì như người Phi Châu, KGB cũng nhận ra tôi. Huống hồ mặt tôi vẫn đề nguyên, không thay đổi gì cả, ngoại trừ vành mũ phớt bẻ cong, cặp kiếng mát to tổ bố và cổ áo ba đờ suy kéo cao... Điều tôi linh tinh ở Nữ ược đã thành sự kiện cụ thể.

Tinh báo Tây Đức và C.I.A. trả tiền cho ông Hoàng là đề Z. 28 nhắm mắt nhảy vào hang hùm... đầu đây là hang hùm... tình ái.

Từ phút ấy trở đi tôi chẳng nói gì nữa. Tôi ngoan ngoãn trèo lên chiếc ZAZ-966 B nhỏ xíu, ngoan ngoãn nhìn nàng nổ máy, và ngoan ngoãn dựa đầu vào ghế. Nàng khoe với tôi :

— Lẽ ra Sở Du Lịch phải tài xế mang xe Zil đến đón ông. Nhưng vì ông yêu cầu nên phải dùng xe Zaporozetz của em. Xe em đã nhỏ lại không có tài xế, ông cảm phiền nhé !

Đĩ nhiên là tôi đã sẵn sàng cảm phiền. Vì điệp viên Z. 28 ngự trên xe 114, loại ZIL sang trọng nhất Liên xô, dài những 623 phân, nặng 2.000 kí. để vượt rầu hùm KGB ấy à? Xe ZAZ-966 B trông xinh xắn như xe Fiat 600, song đẹp hơn. Tốc độ tối đa chỉ được 100 cây số một giờ, nhưng ét-xăng ở Nga hiếm như... hoa hậu Phi châu nên chẳng cần phóng nhanh làm gì. Bực mình nhất là hộp số luôn luôn nghiêng răng kèn kẹt, động cơ lắp phía sau và được làm mát bằng không khí luôn luôn réo lên như sắp vỡ hết pit-tông. Có người đẹp một bên thì cũng chẳng sao, chiếc ZAZ 2 cửa này còn lợi cho tôi nữa. Xe hẹp bề ngang, thân thể nàng thuộc loại quá khổ tất tôi có cơ hội biểu diễn bàn tay được dễ dàng...

Xe chạy được một quãng, nàng ngoảnh sang bên, lờm tôi một cái thật dài :

— Ông làm em nhột quá !

Tôi làm nàng nhột thật. Nàng đang lái xe, tôi đã ngang nhiên vòng tay qua cổ nàng, rồi... Thôi, tôi không dám nhắc lại nữa, Người đàn bà khác còn nhột hơn nàng nữa. Có điều hơi lạ là nàng kêu nhột nhưng không kéo bàn tay của tôi ra khỏi da thịt nàng. Khi bị nhột quá, nàng khúc khích cười, vô-lãng chiếc xe bé bỗng lạng sang bên. Nàng giữ tay lái cho xe chạy thẳng rồi trách :

— Em không ngờ ông nghịch như vậy. Ông coi chừng đấy, nếu có xe chạy ngược chiều thì chết.

Tôi đành phải bỏ dở trò chơi vì ngay khi ấy có một đoàn công-voa chạy ngược chiều. Chiếc ZAZ của nàng chỉ chạm nhẹ vào vè xe cam-nhông 20 tấn cao lêu nghêu và nặng chình chịch kia là cả hai chúng tôi sẽ về châu Diêm vương. Nhưng mấy phút sau, đoàn công-voa chạy qua, con đường trước mặt lại trống trơn, tôi lại ngồi sát bên nàng. Xe ZAZ vốn chạy như rùa, nàng còn cố tình chạy chậm hơn rùa nữa : khi ấy, nàng gài số 2, tốc độ 20 hoặc 30 chục cây số một giờ, nghĩa là chỉ nhanh hơn xe đạp một chút.

Tôi lả lơi hôn vào gáy nàng. Nàng không phản đối, tôi liền đập vào bàn thắng cho xe đậu lại, và hôn thẳng thừng giữa môi nàng. Nàng xô tôi ra, giọng nói đang ướt ướt của nàng bỗng khô khan như thầy giáo quả mặng học trò :

— Ông không nên như vậy. Công việc ông đang còn nhiều.

Theo kinh nghiệm, đàn bà thường xua đuổi đàn ông trong mưu toan cọ sát đầu tiên. Dầu thêm rõ giải, đàn bà cũng vẫn làm cao. Đến khi đàn ông tấn công tiếp tục, thành tri phòng thủ mới chịu xụp đổ. Đàn bà của KGB còn có nhiều phép lạ hơn nữa. Họ cố tình lãnh đạm để gia tăng khát vọng của đàn ông. Nghĩ vậy tôi bèn quấn chặt lấy người nàng. Lần này, nàng hất tôi ra một cách cương quyết, hầu như tàn nhẫn :

— Ông muốn xe lật phải không ?

Tôi đáp miễn cưỡng :

— Dĩ nhiên là không.

— Vậy, yêu cầu ông ngồi yên. Sắp vào đến trung tâm thủ đô. Ngày thường, ông rất sáng suốt và khôn ngoan, tại sao hôm nay ông lại tối dạ và lú ruột đến thế ?

Trời đất ơi, điệp viên Z. 28 bị mắng tối dạ và lú ruột ! Mặt tôi hầm hầm, máu nóng bắt đầu sôi lên trong huyết quản. Cô gái nói tiếp, giọng tỉnh khỏ :

— Có cái bệnh mê gái ấy, mãi ông vẫn không chữa ! Em sợ chuyến này ông đến bỏ xác ở đây mất thôi !

Máu tôi đang sùng sục trên 100 độ đột nhiên lạnh toát và đông cứng thành đá. Tại sao nàng

biết tôi mắc bệnh mê gái ? Tại sao nàng sợ tôi sẽ bỏ xác ở đây về bệnh mê gái ? Nàng nói với gã Béra công dân Li-băng, hay nói với đại tá Văn Bình của sở Mật vụ Nam Việt ? Trong tiềm thức bèn nhậy của tôi, linh tính vừa tỉnh dậy. Chiếc ZAZ bé bỏng vẫn chạy từ từ trên con đường nhựa rộng thênh thang. Con đường trước mặt vẫn vắng tanh. Trời chập choạng tối.

Nàng đã biết tôi không phải là Béra. Nàng giả vờ thùy mị để đưa tôi về trụ sở tra tấn KGB. Giờ đây, nàng không cần đóng kịch nữa. Nàng đã nói toạc ra cho tôi hiểu. Sở dĩ nàng có thái độ ung dung là vì...

Tôi nhìn vào kiếng chiếu hậu.

... Là vì phía sau có xe hơi rượt theo. Đó là xe hơi của mật vụ KGB. Xe hơi có nhiệm vụ canh chừng tôi. Nếu tôi giở trò, họ sẽ xuất hiện, tra công sát vào tay tôi. Tôi là võ sĩ hữu hạng, song đây là đất địch, thân cô thế cô tôi không có hy vọng nào thoát hiểm...

Cô gái tủm tủm cười với tôi :

— Ông nhìn gì thế ? Nhìn chiếc GAZ-13 đang lẻo đẻo phía sau phải không ?

Chết tôi rồi, nàng đã di giày vào bụng tôi. Phải, tôi vừa nhìn thấy chiếc Tchaika dài ngoẵng, còn dài ngoẵng hơn cả xe Hoa kỳ, chỉ cách chúng tôi 100 thước phía sau. Tốc độ của nó là

160 cây số giờ nghĩa là hơn gấp rưỡi chiếc ZAZ của nàng, tài xế chỉ đạp ga xăng nhẹ nhẹ là trong chớp mắt vượt qua. Tôi có cướp vô-lăng, trở hết nghệ thuật lái xe đua ra cũng vô ích.

Chiếc Tchaika nặng đúng hai tấn, nghĩa là nặng gần gấp ba chú bé ZAZ, bọn nhân viên KGB dụng nhẹ vào sau đít là chúng tôi sẽ chết bẹp đi như con ruồi chết bẹp đi dưới đế giày.

Biết không có hy vọng lầu thoát bằng xe hơi, tôi bèn nghĩ đến nhảy xuống đường. Nếu trời tối, tôi đã thực hiện ý định ngay. Nhưng trời chỉ mới nhá nhem. Tôi chưa kịp lăn mình xuống ruộng thì bọn KGB đã xia cho một băng đạn tiêu liên. Tuy nhiên, tôi không còn lối thoát nào nữa. Nếu bọn KGB bắn hụt tôi có thể lăn mò vào trung tâm thành phố, tìm đến một nhân viên của ông Hoàng. Nhân viên này không có phương tiện đưa tôi ra khỏi bức màn sắt nhưng lại có thể dành một chỗ an toàn cho tôi ẩn trú một thời gian, trong khi ấy ông Hoàng sẽ bố trí cho tôi xuất nhập Liên xô.

Đi bộ từ ngoại ô thủ đô vào đến gần Công trường Đỏ, trèo lên lầu cao nhất của một bin-dinh của KGB để tiếp xúc với nhân viên của ông Hoàng không phải là chuyện dễ. Bại lộ, tôi chết đã đành, nhân viên đặc lực này cũng chết. Từ trước đến nay, mỗi khi hoạt động trên lãnh thổ địch, tôi không bao giờ để một nhân viên nào bị liên lụy.

Nếu chết, tôi sẵn sàng chết một mình...

Tôi sửa soạn nhảy xuống thì cô gái bỗng phóng nhanh. Tôi định nhìn chiếc ZAZ nhỏ xíu chỉ chạy nổi 100 cây số-giờ là bỏ hơi tai, ngờ đầu nàng phóng quá con số 120, nó vẫn không hề suy suyễn. Té ra vô ngoài là vỏ xe ZAZ, nhưng động cơ là của xe khác, lớn hơn và khỏe hơn. Nhảy xe trong khi chạy nhanh là một nghệ thuật tế nhị, phải tùy theo tốc độ, tùy theo mặt lộ, và tùy theo chiều gió. Thường thường muốn nhảy an toàn, phải giảm tốc độ. Các trường huấn luyện điệp báo của C.I.A. và MI-6 chỉ dạy nhân viên nhảy kịp tốc độ tối đa 60 cây số-giờ. Rất ít người dám nhảy xe ở tốc độ 70, 80 cây số-giờ. Nhảy như vậy dễ bị thương, giỏi thì sây sạt hoặc gãy tay chân, còn kém thì mất mạng.

Tôi không dám nói khoe, nhưng sự thật là tôi có thể nhảy xe ở tốc độ 90 hoặc 100 cây số-giờ. Nhưng tôi chưa hề dám nhảy ở tốc độ 120. Phương chi cô gái lại ấn thêm ga xăng, đang từ 120 kim tốc độ vọt thẳng lên 140 cây số.

Dẫu đang ở hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, tôi cũng phải khen ngợi cô gái KGB. Nàng lái xe rất khá. Lái xe Hoa kỳ hoặc xe đua Ferrari 140 cây số một giờ là việc nhiều phụ nữ làm được, song lái chiếc ZAZ mảnh khảnh này 140 cây số một giờ là việc táo bạo. Vậy mà vô-lăng vẫn thẳng,

nàng vẫn ngồi ngay ngắn, không mấp mòi, không nghiêng rặng, cũng không nín thở...

Nàng gia tăng tốc độ, chiếc Tchaika phía sau cũng gia tăng tốc độ. Đột nhiên, nàng thắng chậm lại. Kim tốc độ tuột xuống con số 100. Tôi sắp sửa nhảy được rồi. Song nàng đã vỗ vai tôi :

— Ông định nhảy phải không ?

Trời lạnh như cắt ruột mà tôi toát mồ hôi. Tôi cứng họng, không thể trả lời. Nàng cho xe chậm lại thêm nữa, giọng thân mật :

— Nhảy không được đâu, ông nên ngồi lại trên xe với em.

Tôi hỏi nàng :

— Tại sao cô dám nói là tôi nhảy ?

Nàng cười :

— Trông mắt ông, dựa con nit cũng biết, hướng hồ là em đã được huấn luyện sơ cấp và trung cấp về điệp báo.

— Cô là nhân viên KGB ?

— Vâng. Nhân viên Sở Du Lịch Intourist kiêm nhân viên KGB

— Xe sau là của KGB ?

— Vâng. Họ có nhiệm vụ theo ông.

— Tôi sẽ cực lực phản đối. Trước khi tôi lên đường, họ đã bảo đảm là tôi sẽ được xê dịch tự do trên lãnh thổ sở viết ; nên biết như thế này...

— Ông yên tâm. KGB không bắt ông đâu.

— Tôi là công dân Libăng. Tôi là bạn của chính phủ Liên xô, tôi có làm điều gì trái pháp luật đâu mà KGB bắt.

— Nếu vậy, tại sao ông lại sợ ?

— Hừ, cô nói mò. Cô thấy tôi sợ bao giờ ?

— Em không nói mò đâu. Khi ông nhìn kiếng chiếu hậu, em thấy nét sợ hiện rõ trong mắt ông. Đến khi em thấy ông sửa soạn nhảy xuống, thì em không còn hoài nghi nữa.

Tôi thở dài. Ai cũng cho tôi là điệp viên bình tĩnh, chính tôi cũng tự hào như thế. Giờ đây bản lĩnh của tôi đã tiêu ma hoàn toàn trước tài quan sát tinh tế của một nữ nhân viên KGB tầm thường. Chẳng qua tôi để lộ xúc cảm trên mặt là vì tôi quá mê man sắc đẹp của nàng. Chung quy cũng vì đàn bà... cái bệnh ím gái muốn thuở bất trị của điệp viên Z. 28... Nàng đã đọc được tư tưởng của tôi cho nên tôi không buồn nghĩ đến đào tẩu nữa. Chắc, đến đâu thì đến, nếu chẳng may mất mạng cũng thôi...

Xe hơi chạy qua Công trường Đỏ. Tôi hỏi nàng :

— Cô giải tôi về trụ sở KGB ?

Nàng phá lên cười :

— Giải ông về trụ sở KGB để làm gì ?

— Cô vừa nói rằng cô là nhân viên KGB.

— Vâng, em đâu có chối. Nhưng trong lúc này em lại là nhân viên Sở Du Lịch có bồn phạn lo

liệu cho ông được thoải mái trong thời gian lưu lại Mạc tư khoa.

— Trời ơi, tôi điên mất cô ơi!

— Không nên điên, ông ạ. Nếu ông điên, ông để những người đàn bà đẹp kia cho ai?

— Những người đàn bà đẹp nào?

— Đứng giả vờ nữa, ông ơi. Em biết ông sắp gặp nhiều người đàn bà thật đẹp.

Tôi ngó nàng sững sốt. Tôi có cảm tưởng là sau nhiều năm căng thẳng thần kinh tôi bắt đầu loạn óc. Nàng tự nhận là nhân viên KGB rồi lại nói là chỉ có nhiệm vụ ở bên tôi. Trừ phi tôi nghe lầm (hoặc nàng cố tình nói xạo) chứ KGB chỉ chuyên bắt người, đánh người và giết người. Để dứt khoát tôi bèn bóp chặt bàn tay nàng, nàng vội thét lên:

— Đau em quá, ông ơi!

Bàng hoàng, tôi buông nàng ra:

— Xin cô tha lỗi. Cô cho phép tôi đặt lại câu hỏi vờ vờ này nhé. Có thật cô là nhân viên KGB không?

— Ông đã hỏi em lần thứ tư rồi. Em xin trả lời lần thứ tư và cũng là lần cuối rằng em là nhân viên KGB tốt nghiệp trường huấn luyện Kuchinô, khóa 85, ăn lương tháng hàng hoàng, hiện biệt phái sang cơ quan Du lịch Intourist. Ông nghe rõ chưa?

— Rồi.

— Phiên ông nhìn trong kiếng chiếu hậu xem xe hơi của KGB đã đậu lại chưa?

Tuy trời bắt đầu tối đen tôi vẫn nhìn thấy chiếc Tchaika bệ vệ đang chạy rừ rừ phía sau. Như hàng tiên đoán, tôi xé lái vào lề rồi đậu lại. Tôi bèn đáp:

— Đậu lại rồi.

Cô gái chia má ra:

— Ông hôn em đi.

Hồi này, nàng không mời mọc tôi cũng hôn. Và ngoài những cái hôn bằng miệng, tôi còn mượn hôn bằng bàn tay nữa. Trong vòng 15 phút qua nàng vẫn đẹp như vậy, nàng vẫn ngon như vậy, nhưng tôi không còn hứng nữa. Lòng tôi trở lại lạnh băng vì sợ.

Thấy tôi trù trù, nàng giục:

— Hôn em nhanh lên, còn rên rang gì nữa?

Từ xưa đến nay, tôi quen ra lệnh cho đàn bà, ít khi đàn bà ra lệnh cho tôi trong tình yêu. Lần này, cũng như lần ở Nữ trọc đàn bà đã ra lệnh cho tôi. Nàng ra lệnh cho tôi hôn nàng một cách đồng dục và oai vệ như thể nàng là đại tướng tổng tư lệnh còn tôi chỉ là anh chuẩn úy quen. Tôi ngã về phía nàng. Nàng đầu mở:

— Ôm chặt lấy em?

Vâng, tôi xin hôn, tôi xin ôm chặt lấy bà. Bà muốn nhân viên KGB chụp hình tôi làm tro con